

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/29/2018
Identifikačné číslo spisu:	1509210530
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1509210530.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie 1, IČO: 00 603 481, proti žalovanej G. Q., bytom R., L. XX, zastúpenej JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom v Bratislave, Riečna 2, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 24 C 235/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2017 sp. zn. 2 Co 95/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. novembra 2012 č. k. 24 C 235/2009-125 uložil žalovanej povinnosť vypratať a odovzdať žalobcovi dvojizbový R. Č.. XX s príslušenstvom nachádzajúci sa v Bratislave na L. Z. XX, 3. poschodie do 15 dní od právoplatnosti rozsudku bez nároku na bytovú náhradu, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 99,50 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku. Konanie vo vzťahu k V. Z. B. (pôvodne žalovanému 2/) zastavil. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 710 ods. 2 veta prvá, § 712a ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 4 zákona č. 189/1992 Zb. o úprave pomerov súvisiacich s nájmom bytov a bytovými náhradami. Vecne dôvodil, že strany sporu uzavreli nájomnú zmluvu 1. mája 2008 na dobu určitú v trvaní jedného roka a uplynutím uvedenej doby k 30. aprílu 2009 nájomný vzťah skončil. V nájomnej zmluve v čl. IV. bod 2 sa žalovaná zaviazala uhrádzať nájomné mesačne najneskôr do 15 dňa príslušného kalendárneho mesiaca a podľa čl. VII. bod 1 nájomnej zmluvy za hrubé porušenie povinností vyplývajúcich z nájmu bytu sa považovalo i neplatenie nájomného a preddavkov za služby po dobu dlhšiu ako tri mesiace, prenechanie bytu alebo jeho časti do podnájmu bez písomného súhlasu prenajímateľa, sústavné narušovanie pokojného bývania ostatných nájomcov alebo vlastníkov bytov nájomcom alebo členom domácnosti. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaná nájomné a úhrady za plnenia poskytované s nájmom bytu nezaplatila za mesiace január až marec 2009, za mesiac apríl 2009 zaplatila oneskorene, a

preto jej žalobca listom z 24. apríla 2009 oznámil, že nájom skončí dňom 30. apríla 2009. Žalovaná ku dňu skončenia nájomného vzťahu nesplnila podmienky dôležité pre zmenu nájomnej zmluvy na dobu neurčitú, žalobca opakovane poskytol žalovanej dostatok času a možnosť obnoviť nájom bytu a predložiť potrebné doklady na posúdenie Komisie sociálnych vecí, zdravotníctva a rozvoja bývania mestského zastupiteľstva hlavného mesta SR Bratislavy. Súd prvej inštancie sa stotožnil s negatívnym stanoviskom Komisie, žalobcom odôvodneným a preukázaným neuhrádzaním platieb, nepredložením všetkých vyžadovaných dokladov ako i so skutočnosťou, že v byte žalovanej sa dlhodobo zdržuje jej matka bez súhlasu vlastníka a prenajímateľa bytu. Správanie žalovanej vzbudzuje dôvodné pochybnosti o vážnosti jej snahy obnoviť nájom bytu, keď od marca 2012 nezaplatila žiadnu mesačnú platbu a ku dňu rozhodnutia dlhovala 1.805,60 €. Súd prvej inštancie nepriznal žalovanej nárok na bytovú náhradu, keďže nájom bytu zanikol uplynutím času. V konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 15. marca 2017 sp. zn. 2 Co 95/2013 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z 21. novembra 2012, č. k. 24 C 235/2009-125 vo výroku, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť vypratať a odovzdať žalobcovi dvojizbový R. Č.. XX nachádzajúci sa v R. U. L. Z. XX, 3. poschodie do 15 dní od právoplatnosti rozsudku bez nároku na bytovú náhradu ako i vo výroku o náhrade trov konania, žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil a na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdeniach sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Pre úplnosť odvolací súd zdôraznil, že v čase skončenia doby nájmu 30. apríla 2009 žalovaná nesplnila už základnú podmienku pre pokračovanie nájomného vzťahu aj po 1. máji 2009 v zmysle čl. III. Nájomnej zmluvy č. 09-83-0302-08-00 z 1. mája 2008, keďže neplatila riadne nájomné a služby spojené s nájomom bytu a z tohto dôvodu mala voči žalobcovi dlh v sume 434,07 €, ktorý uznala čo do dôvodu a výšky 29. apríla 2009 a zaviazala sa ho zaplatiť v šiestich mesačných splátkach, čo však nesplnila. Ak naďalej byt užívala a užíva, deje sa tak bez právneho dôvodu a byt je povinná vypratať a žalobcovi odovzdať do 15 dní od právoplatnosti rozsudku bez nároku na bytovú náhradu. Nadväzne na dané rozhodujúce právne skutočnosti akékoľvek ďalšie dokazovanie by bolo nadbytočné, nehospodárne, nemalo by žiaden vplyv na rozhodnutie súdu. Tvrdenie žalovanej o neskoršom uzavretí nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom nemá oporu v skutkových a právnych dôvodoch. Odvolací súd dodal, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže nedoplňal dokazovanie, lebo ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom žalovaná nepredložila žiaden presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie. Žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dôvodila, že v doterajšom konaní jej súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietala, že v konaní pred súdom prvej inštancie navrhla vykonať dokazovanie výsluchom svojej matky a susedov, nakoľko v konaní o obnovenie nájmu, vedenom na mestskom zastupiteľstve hlavného mesta SR Bratislavy, podmienkou pre obnovenie nájmu nebola len skutočnosť nedoplatkov na nájomnom, ale aj údajné podnety zo strany niektorých nájomcov ohľadom údajného rušenia nočného klľudu a takisto i ona chcela o týchto skutočnostiach vypovedať na pojednávaní. V rozhodujúcom období bola však hospitalizovaná v nemocnici v Madride a nebola spôsobilá dostaviť sa na pojednávanie a ani vykonávať bežné úkony spojené s držbou bytu a ani uhrádzať nájomné, následne v neskoršom období bolo jej maloleté dieťa operované v cudzine, čo jej neumožnilo vykonávať úkony na účinnú obranu v konaní, avšak súd prvej inštancie tieto prekážky neakceptoval. Rovnako aj odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že sa vyjadrila, že s tým nesúhlasí, keďže chcela doplniť dokazovanie. Mala za to, že takýmto procesným postupom odvolacieho súdu jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dodala, že pôvodná žaloba smerovala i proti jej bývalému manželovi, a tým, že žalobca vzal žalobu voči nemu späť, zostalo nevyporiadané jeho nájomné právo, pričom ale výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zastavení konania voči nemu nadobudol

právoplatnosť a teda pôvodne žalovaný 2/ prestal byť stranou v spore, ale odvolacie konanie prebehlo aj s ním. Zároveň namietala, že odvolací súd zmenil výrok v časti špecifikácie bytu a už len okolnosť, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec požadovaný v žalobe, bola dôvodom na zrušenie rozsudku. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a mal dostatočne preukázané, že nájomná zmluva so žalovanou bola uzavretá na dobu určitú, pričom podmienkou zmeny doby nájmu na dobu neurčitú bolo plnenie povinností vyplývajúcich z nájomnej zmluvy a dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov. Žalovaná si v čase uplynutia doby nájmu neplnila základnú povinnosť, a to riadne platiť dohodnuté nájomné a preddavky za služby, čo sama uznala a potvrdila uzavretím dohody o uznaní záväzku a splnení dlhu v splátkach. Žalovaná splátky riadne neplatila. Žiaden výsluch žalovanou navrhnutých svedkov by nepreukázal splnenie tejto základnej podmienky na zmenu doby nájmu. Za správne považoval žalobca i rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania; nariadenie pojednávania by bolo nadbytočné, keďže sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. K namietanému zachovaniu nájomného práva pôvodne žalovaného 2/ dodal, že nájom bytu skončil 30. apríla 2009. Záverom poukázal, že k 31. októbru 2017 žalovaná dlhuje žalobcovi na úhradách za užívanie bytu a službách sumu 13.232,34 €. Navrhol dovolanie žalovanej v súlade s § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť.

5. K vyjadreniu žalobcu k dovolaniu žalovanej sa vyjadrila žalovaná, ktorá opakovane uviedla, že v konaní pred súdom prvej inštancie navrhla vykonať dokazovanie výsluchom svojej matky a susedov a takisto pred odvolacím súdom vyjadrila nesúhlas, aby odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Dodala, že bez ohľadu na právny názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v doterajšom konaní došlo k vadám v procesnom postupe súdu, a to najmä v časti rozhodnutia ultra petitem a tiež ku kráteniu na jej procesných právach.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Právo na súdnu ochranu, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnený uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

13. Žalovaná v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, ale rozhodujúce je výlučne zistenie odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Žalovaná v danom prípade v podstate spochybňuje súlad procesného postupu súdu prvej inštancie s ustanoveniami právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 a tiež súlad postupu odvolacieho súdu s ustanoveniami právnej úpravy účinnej od 1. júla 2017 z dôvodu nevykonania ňou navrhnutých dôkazov, z dôvodu pojednávania bez jej prítomnosti a napokon z dôvodu rozhodnutia odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania (k tomu viď bod 3. tohto uznesenia odvolacieho súdu).

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

18. Právo strany, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti strany, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka bola za predchádzajúcej platnej právnej úpravy účinnnej v čase prvoinštančného konania v danej veci vyjadrená hlavne v ustanovení § 115 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ktoré súdu ukladalo predvolať účastníkov na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Bolo na účastníkovi, či využije svoje právo zúčastniť sa pojednávania na súde. Ak účastníkovi bránila určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania, pričom bolo treba súdu oznámiť dôvod tejto žiadosti. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. súdu umožňovalo prejednať vec aj v neprítomnosti takéhoto účastníka, ktorý, hoci riadne predvolaný, sa nedostavil na pojednávanie ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie.

19. Podľa právnej úpravy účinnnej do 30. júna 2016 účastník sa mohol dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolil (§ 24 O.s.p.). Ako zástupcu si mohol vždy zvoliť advokáta a jemu udelené plnomocenstvo nebolo možné obmedziť (§ 25 ods. 1 O.s.p.). Zvolený advokát bol povinný účelne využívať všetky zákonom pripustené prostriedky a spôsoby poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupoval (§ 25 ods. 2 O.s.p.). Zástupca, ktorému bolo udelené plnomocenstvo pre celé konanie, bol oprávnený na všetky úkony, ktoré v konaní mohol urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O.s.p.). To znamená, že ak bolo advokátovi udelené plnomocenstvo na celé konanie (tzv. procesné splnomocnenie), bol oprávnený uskutočňovať v mene zastúpeného všetky úkony, na ktoré bol oprávnený samotný zastúpený účastník konania (sporová strana).

20. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola na pojednávania vytýčené súdom prvej inštancie na 30. novembra 2009, 24. februára 2010, 14. apríla 2010, 2. februára 2011 a 9. marca 2011 riadne a včas predvolaná, svoju neúčast' ospravedlnila len na termíny pojednávania 8. decembra 2010 z dôvodu choroby a dňa 2. februára 2011 z dôvodu ochorenia jej maloletého dieťaťa. Súd prvej inštancie obe ospravedlnenia žalovanej akceptoval a pojednávania odročil. Žalovaná na základe plnomocenstva z 8. marca 2011 (č. 1. 44 spisu), ktoré bolo udelené bez časového obmedzenia pre zastupovanie „v právnych veciach o vypratanie bytu“, bola v konaní zastúpená advokátom JUDr. Jurajom Hadrbulcom. Na pojednávania nariadené na 16. mája 2011, 8. februára 2012, 7. marca 2012, 9. mája 2012, 18. júna 2012, 3. septembra 2012, 15. októbra 2012 a 21. novembra 2012 bol vždy riadne a včas predvolaný advokát žalovanej. Advokát žalovanej ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu práceneschopnosti len na pojednávanie nariadené na 15. októbra 2012, ktoré ospravedlnenie bolo akceptované a pojednávanie bolo odročené.

21. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že postupom súdu pri nariad'ovaní a odročovaní pojednávanií nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu a k znemožneniu žalovanej uskutočňovať jej patriace procesné práva, navyše tieto dôvody mala žalovaná uplatniť už v odvolacom konaní.

22. Námitka žalovanej, že súdy nevykonali ňou navrhnuté dôkazy, nie je dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993, v zmysle ktorých nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

23. Žalovaná ďalej vyvodzovala procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP zo skutočnosti, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, bez doplnenia dokazovania jej výsluchom ako strany sporu a výsluchom svedkov. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na § 385 ods. 1 CSP, platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu, podľa ktorého na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

24. Či je v konkrétnom prípade nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Keďže v danom prípade odvolací súd správne dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, nebolo dôvodné modifikovať skutkový stav, na ktorom bolo napadnuté rozhodnutie založené, a preto nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa neprieči zákonu, preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces.

25. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že žalovaná v dovolaní nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.